

Arrest

nr. 265 601 van 16 december 2021
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden, bij aangetekend schrijven van 23 juli 2021, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 19 augustus 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op grond van de medische problemen van

eerste verzoekende partij, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.07.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

[D.P.] [...]

+ meerderjarige kinderen:

[D.C.M.M.I.] [...]

[D.C.M.M.P.] [...]

+ minderjarig kind :

[D.M.E.F.] [...]

Nationaliteit: Angola

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene voegt in zijn aanvraag een medisch attest voor d.d. 13.07.2021. Echter, op dit attest ontbreekt de rubriek “medische voorgeschiedenis”. Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, moet de aanvraag 9ter, op straffe van onontvankelijkheid, een standaard medisch getuigschrift bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het KB van 24 januari 2011. De nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift maken het namelijk voor de ambtenaar-geneesheer mogelijk zijn opdracht te vervullen. De aanvraag werd ingediend op 23.07.2021, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RVV d.d. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verwerende partij werpt op dat het beroep laattijdig werd ingesteld aangezien het administratief dossier met inbegrip van de bestreden beslissing op 30 augustus 2021 aan de raadsman van verzoekende partijen werd toegezonden en het beroep slechts op 22 oktober 2021 werd ingediend.

3.1.2. De Raad merkt op dat het door verwerende partij overgemaakte stuk, waarin wordt verwezen naar “*nieuwe bestanden*” die worden overgemaakt, niet toelaat met zekerheid vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf aan verzoekende partijen of hun raadsman werd ter kennis gebracht. Er kan dan ook niet worden besloten dat het beroep laattijdig werd ingesteld.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. De Raad stelt verder vast dat in het verzoekschrift een middel wordt ontwikkeld waarbij louter wordt verwezen naar de eerste verzoekende partij en dat ook niet blijkt dat de tweede, derde en vierde

verzoekende partij een belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers slechts mogelijk indien de aanvrager op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. De tweede, derde en vierde verzoekende partij hebben evenwel nooit enig medisch probleem aangetoond en maken ook in de procedure voor de Raad niet aannemelijk dat zij een gezondheidsprobleem hebben. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan dan ook niet tot gevolg hebben dat de aanvraag, om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, wat hen betreft, alsnog wordt ingewilligd. Ter terechtzitting toont de raadsvrouw van de verzoekende partijen ook niet aan dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij een persoonlijk belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de tweede, derde en vierde verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep ingesteld door eerste verzoekende partij.

4.1. Eerste verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 23 juli 2021.

Door de verzoekende partij werd een standaard medisch getuigschrift toegevoegd bij dit schrijven, voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van mevrouw [D.P.]. Dit attest werd opgesteld door de arts (cardioloog) op 13 juli 2021 en gevoegd onder stuk 2 bij de aanvraag.

Desondanks het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift werd geen inhoudelijk onderzoek verricht naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet door de verwerende partij.

Door de verwerende partij werd deze aanvraag immers onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 3° Vreemdelingenwet op 19 augustus 2021.

2. Artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarop de verwerende partij zich baseert, stelt als volgt:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

Deze bepaling voorziet derhalve de mogelijkheid voor de gemachtigde om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien:

- het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of;*
- indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid Vreemdelingenwet.*

Andere mogelijkheden worden niet vermeld.

3. Het staat vast dat door de verzoekende partij een medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag; zodat de eerste mogelijkheid geen toepassing vindt.

Door de verzoekende partij werd een medisch getuigschrift toegevoegd bij dit schrijven, voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van mevrouw [D.P.]. Dit attest werd opgesteld door de arts (cardioloog)

op 13 juli 2021 en gevoegd onder stuk 2 bij de aanvraag. Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing ("Betrokkene voegt in zijn aanvraag een medisch attest voor d.d. 13.07.2021").

Door de verwerende partij werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet dan ook enkel onontvankelijk verklaard omdat de rubriek "medische voorgeschiedenis" zou ontbreken. Door het ontbreken van deze inlichtingen op het "dit standaard medisch getuigschrift", zou het niet mogelijk zijn voor de ambtenaar-geneesheer om zijn opdracht te vervullen. Het medisch getuigschrift zou derhalve wel zijn overgemaakt, maar onvolledig zijn door het ontbreken van de rubriek "medische voorgeschiedenis".

Dit blijkt dan ook nadrukkelijk uit de motivering in de bestreden beslissing:

Betrokkene voegt in zijn aanvraag een medisch attest voor d.d. 13.07.2021. Echter, op dit attest ontbreekt de rubriek "medische voorgeschiedenis". Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, moet de aanvraag 9ter, op straffe van onontvankelijkheid, een standaard medisch getuigschrift bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het KB van 24 januari 2011. De nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift maken het namelijk voor de ambtenaar-geneesheer mogelijk zijn opdracht te vervullen. De aanvraag werd ingediend op 23.07.2021, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RvV d.d. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

De eerste voorziene mogelijkheid van artikel 9ter, §3, 3°, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag, is in casu dan ook niet van toepassing.

[4.]. Artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast in de mogelijkheid voor de gemachtigde om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een medisch attest voorlegt van 13 juli 2021, dat op dit attest de rubriek "medische voorgeschiedenis" ontbreekt, dat de aanvraag 9ter op straffe van onontvankelijkheid een standaard medisch getuigschrift moet bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het koninklijk besluit van 24 januari 2011, dat de nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift het voor de ambtenaar-geneesheer namelijk mogelijk maken zijn opdracht te vervullen, dat de aanvraag werd ingediend op 23 juli 2021, dus na de inwerkingtreding op 29 januari 2011 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011, en bijgevolg niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt.

De verzoekende partij betwist deze beoordeling.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt de volgende voorwaarden aan "het standaard medisch getuigschrift

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Hieruit blijkt dat het medisch getuigschrift de ziekte moet vermelden, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Dit zijn de wettelijke verplichtingen die dienen opgenomen te worden in het standaard medisch getuigschrift, conform artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De rubriek "medische voorgeschiedenis" wordt niet vermeld in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid voor de gemachtigde om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien het

standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid Vreemdelingenwet.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de wijziging van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geleid, wordt tevens gesteld dat de aanvraag slechts onontvankelijk kan worden verklaard indien niet voldaan zou zijn aan de (wettelijke) voorwaarden: "(d)e aanvraag (...) onontvankelijk (zal) worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (...), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden" (Parl. St., Kamer, zitting 2010-2011, nr. 0771/001,147) (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.066).

Deze bepalingen worden dan ook geschonden door de bestreden beslissing.

[5.]. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011), voorziet dat het standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld.

In dat model wordt onder punt A. de medische voorgeschiedenis vermeld.

De rubriek "medische voorgeschiedenis" is derhalve slechts [voorzien] in de bijlage van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, wat geen aanleiding kon geven tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter, §3, 3° Vreemdelingenwet.

Hiertoe ontbreekt de wettelijke mogelijkheid.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet dan ook enkel onontvankelijk werd verklaard omdat de rubriek "medische voorgeschiedenis" zou ontbreken. Door het ontbreken van deze inlichtingen op het "dit standaard medisch getuigschrift", zou het niet mogelijk zijn voor de ambtenaar-geneesheer om zijn opdracht te vervullen. Het medisch getuigschrift zou derhalve wel zijn overgemaakt, maar onvolledig zijn door het ontbreken van de rubriek "medische voorgeschiedenis".

Het staat vast dat de verwerende partij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet onontvankelijk kan verklaren op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de rubriek "medische voorgeschiedenis" zou ontbreken op het standaard medisch attest.

[6.]. Door de verzoekende partij wordt hierom, om bovenvermelde redenen, bepleit dat de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 12 november 2020 onontvankelijk werd verklaard omdat het vereiste standaard medisch getuigschrift zou ontbreken, niet in redelijkheid kan verantwoorden dat de aanvraag hierom onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 worden hierdoor geschonden in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat in § 3, 3° van deze wetsbepaling is voorzien dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk dient te worden verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van hetzelfde wetsartikel. Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager een standaard medisch getuigschrift overmaakt zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en dat dit medisch

getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag, de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

In casu heeft verwerende partij gemotiveerd dat *“het standaard medisch getuigschrift [niet] werd [...] voorgelegd bij de aanvraag”*. Zij heeft geduid dat het door eerste verzoekende partij voorgelegde medisch attest van 13 juli 2021 niet kan worden beschouwd als een standaard medisch getuigschrift conform het model dat als bijlage is gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. In dit verband heeft zij opgemerkt dat in het door eerste verzoekende partij neergelegde medisch attest van 13 juli 2021 de rubriek *“medische voorgeschiedenis”* ontbreekt en verzoekende partij door dit stuk aan te wenden dus geen gebruik maakte van het standaard medisch getuigschrift dat als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 werd gevoegd.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is ook duidelijk. Om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen, dient gebruik te worden gemaakt van *“een standaard medisch getuigschrift [...] zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”*.

De toelichting van eerste verzoekende partij dat een medisch getuigschrift, dat door een cardioloog werd opgesteld, werd voorgelegd bij haar aanvraag doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat zij niet het *“standaard”* medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad overmaakte.

Eerste verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verwerende partij artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet schond of onzorgvuldig optrad door toepassing te maken van de *“mogelijkheid”* om haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren op grond van het gegeven dat geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. Het betreft, gelet op de door de wetgever gebruikte dwingende bewoordingen (*“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk [...] indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag”*), daarenboven geen mogelijkheid, doch wel een verplichting om een aanvraag onontvankelijk te verklaren. Bijgevolg kan ook niet worden besloten dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend. Dit beginsel speelt immers slechts indien een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft.

Het verdere betoog van eerste verzoekende partij dat het medisch attest dat zij overmaakte de ziekte waaraan zij lijdt, de graad en ernst van deze aandoening en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt is in casu niet relevant. Het feit dat het door haar aangebrachte medisch getuigschrift deze vermeldingen bevat leidt in casu immers niet tot het besluit dat het een standaard medisch getuigschrift, conform het model dat werd gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011, is. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet, gelet op het gebruik van het woord *“of”*, duidelijk twee onderscheiden motieven om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

De verwijzing naar de memorie van toelichting bij de wet waarbij het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 7 juni 2009, wordt vervangen doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van de wet zelf. Daarenboven moet worden benadrukt dat eerste verzoekende partij de in casu dienstige passage uit deze memorie van toelichting niet weergeeft. In dit document kan immers het volgende worden gelezen:

“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen.” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-11, nr.0771/01, 147)

De wetgever heeft dus duidelijk de bedoeling gehad om de procedure om een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen te formaliseren door te vereisen dat een standaard medisch getuigschrift dat werd vastgesteld bij een, na overleg in de Ministerraad, opgesteld koninklijk besluit dient te worden gebruikt. Het feit dat uit de memorie van toelichting blijkt dat in het standaard medisch getuigschrift *“in elk geval”* naar bepaalde gegevens zal moeten worden gevraagd leidt niet tot de conclusie dat indien andere documenten worden voorgelegd waaruit deze gegevens kunnen worden afgeleid de door de wetgever, op straffe van onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, gestelde

vormvereiste niet zou spelen. In de memorie van toelichting staat, zoals eerste verzoekende partij zelf aangeeft, trouwens ook expliciet dat *“de aanvraag [...] onontvankelijk [zal] worden verklaard [...] wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden”*. Een van de gestelde voorwaarden is dat een in een koninklijk besluit voorzien modelformulier moet worden gebruikt. Waar eerste verzoekende partij stelt dat de vaststelling dat de rubriek *“medische voorgeschiedenis”* in een medisch attest ontbreekt geen aanleiding kan geven tot het besluit dat haar verblijfsaanvraag onontvankelijk is omdat andere gegevens wel zijn vermeld gaat zij opnieuw voorbij aan het feit dat haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat *“het standaard medisch getuigschrift [niet] werd [...] voorgelegd bij de aanvraag”*.

Het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing op algemene wijze heeft overwogen dat de vermelding van de nodige inlichtingen op het standaard medisch getuigschrift het voor de ambtenaar-geneesheer mogelijk maakt om zijn opdracht te vervullen en hiermee de doelstelling van de wetgever heeft verduidelijkt, impliceert niet dat zij oordeelde dat het ontbreken van de rubriek *“medische voorgeschiedenis”* het in casu voor deze arts onmogelijk zou maken om zijn opdracht te vervullen. Eerste verzoekende partij leest in de bestreden beslissingen dingen die er niet staan. Wederom moet tevens worden gesteld dat de beschouwingen van de eerste verzoekende partij omtrent deze overweging geen afbreuk doen aan het determinerende motief dat er geen standaard medisch attest werd overgemaakt. Het komt de Raad ook niet toe om te oordelen of inlichtingen omtrent *“de medische voorgeschiedenis”* in casu al dan niet nuttig zijn.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2007, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de tweede, derde en vierde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK